

Závěrečná řeč JUDr. Věslava Nemetha 31.1.2007 u Vrchního soudu v Praze

Vážený pane předsedo, vážení přísedící.

Není tomu dávno, kdy jsem stal před trestním senátem Krajského soudu v Ostravě a vyslechl rozsudek z mého údajného vytunelování Moravia banky. Tento rozsudek, byť doposud nepravomocný, nedal za pravdu názoru obžaloby, že se jednalo o trestný čin. Jednu věc jsem si však v tom okamžiku uvědomil. Trestní stíhání kteréhokoliv občana ovlivňuje pohled ostatních na jeho osobu, ať si to přejeme či ne, zvláště pak v případech, kdy se trestní stíhání medializuje. Stejně tak mé trestní stíhání v kauze Moravia banky mělo vliv bezpochyby i na orgány činné v trestním řízení v případě, díky němuž stojím před tímto soudem. Tomu se nelze bohužel nikdy vyhnout. Lze si však tento fakt uvědomovat a v zájmu dodržení zásad spravedlnosti snažit se od něj oprostit.

To si myslím, že se v daném případě nepovedlo. Jinak než tímto způsobem si totiž nedovedu vysvětlit, že orgány činné v přípravném řízení se nechovaly v řadě případů v souladu se zásadami trestního řádu.

Za prvé v souvislosti s pohledávkou bylo na mne podáno cca deset trestních oznámení. Všechna byla Policií ČR odložena, kromě jediného.

Za druhé policejní rada Jízdny, který tento případ vyšetřoval, byl přímo tím důstojníkem policie, který mne vezl osobně autem na první výslech po sdělení obvinění ve věci Moravia banky do Ostravy.

Za třetí z Mladé fronty Dnes jsem se dozvěděl s předstihem cca o dva týdny dříve, že jsem policejním radou obviněn, aniž jsem jakékoliv obvinění obdržel.

Za čtvrté jedno z prvních rozhodnutí tohoto policejního rady bylo, že mně bylo zakázáno se účastnit všech výslechů svědků v průběhu přípravného řízení.

Za další policejní rada nevyhověl ani jednomu z mých návrhů, které jsem podával prostřednictvím svých obhájců. A tak bych mohl pokračovat dál.

V přípravném řízení měl policejní rada jako objektivní a nezávislý orgán za povinnost posuzovat stejně pečlivě okolnosti svědčící i v můj prospěch. To se podle mne nestalo a ani nemohlo stát, když policejní rada si sám, jak jsem uvedl na několika příkladech, žádné zpětné vazby nepřipouštěl, a dokonce si je sám odstranil.

Ani teď, kdy již existuje prvoinstanční rozsudek, nedošlo podle mého názoru na straně obžaloby k žádné změně a obžaloba pokračuje dál ve výše uvedených jednostranných hodnoceních, jež mají kořeny v přípravném řízení.

V odvolání proti zprošťujícímu rozsudku totiž obžaloba používá argumenty, které byly v hlavním líčení před soudem prvního stupně podle mne jednoznačně vyvráceny a odvolání obžaloby se jeví spíše tak, jako kdyby se nezaregistrovalo, že vůbec nějaké hlavní líčení proběhlo.

1) Obžaloba není přesvědčena, že nějaká moje smlouva o právní pomoci existovala.

Čili nestačí, že existuje mnou předložena notářsky ověřená kopie smlouvy, nestačí souhlas účastníků, že tuto smlouvu podepsali, nestačí předložený originál smlouvy, který jsem předložil soudu, nestačí posudek Kriminálního ústavu a soudního znalce Ing. Kokiše.

Co má obžaloba na podporu svého tvrzení? Vůbec nic kromě toho, že ČSOB při převzetí IPB dle jejího prohlášení originály smlouvy nenašla. A potom znalecký posudek dr. Musila, z něhož vyplývá nepříjemná otázka, kdo a proč dal znalci kopii z několika dalších kopií smlouvy, na níž je poslední stránka tištěna na jiném zařízení než ty předchozí, když na originálu smlouvy a první ověřené kopii z roku 1998, které jsem soudu předložil, tomu tak dle znaleckých posudků není a všechny stránky jsou tištěny na jednom tiskovém zařízení? Kde se stala chyba v přípravném řízení? Vím jen tolik, že je to posudek, který si neobjednal policejní rada, ale tento posudek si objednala a zaplatila ČSOB.

Jaký důkaz ještě může smluvní strana přinést k prokázání existence smlouvy, aby odstranila pochybnosti obžaloby o její existenci? Co je nutné ještě navíc udělat podle obžaloby, aby soud byl přesvědčen o pravdivosti tvrzení, že smlouva existuje? O co tedy jde? Na tyto otázky jsem nenašel žádnou odpověď.

2) Pokud obžaloba připustí, že smlouva existovala, je přesvědčena o tom, že byla uzavřena v jiném znění, než jsem předložil.

Žádné jiné znění mnou podepsané smlouvy o právní pomoci nikdy neexistovalo, není ve spisu a nikým nebylo předloženo. Chci tedy odpověď na otázku. Lze i za této podmínky korektně trvat na tom, že smlouva měla ještě jinou verzi?

3) Pokud obžaloba připustí, že smlouva existovala ve znění, které jsem předložil, je přesvědčena, že smlouva je neplatná.

Ve kterém ustanovení občanského či obchodního zákoníku je uloženo, že smlouva nesmí být sešita obyčejnou kancelářskou sešívačkou a že všechny listy musí být podepsány, a to pod sankcí neplatnosti tak, jak se uvádí v odvolání, které předložila obžaloba? Odpověď zní: v žádném.

V čem konkrétně spočívají tzv. nápadně nevýhodné podmínky, za nichž by mohla být smlouva neplatná tak, jak se uvádí v odvolání obžaloby? Odpověď zní: V odvolání nenajdeme žádnou konkrétně definovanou nápadně nevýhodnou podmínku. Rovněž tak jsem ji nenašel v žádných závěrech civilního soudu, které jsou obsaženy ve spise. Rovněž tak v obchodním palmárním sporu, který vedu s ČSOB, tato nikdy konkrétní definovaná

nápadně nevýhodnou podmínku, která by mohla být příčinou neplatnosti smlouvy, neuvedla.

Argumentovat rozsudkem civilního soudu jako judikátem v dané věci, o což se jemně pokouší obžaloba v odvolání, je nekorektní a tato argumentace bez dalšího neobstojí ani u jiných civilních soudů. Minimálně by se musela obžaloba vypořádat s otázkou totožnosti v subjektech sporu, jeho předmětu, provedených důkazech, hodnocení stupně soudu, který rozhodoval a atd.

Názor obžaloby, obsažený v odvolání, že předmět smlouvy je neurčitý, protože v něm není obsažen seznam konkrétních pohledávek a že to není know-how, což má být důvodem neplatnosti smlouvy, omezuje smluvní volnost danou civilními zákony. Ty jsou doposud z velké části založeny na dispozitivních normách a vycházejí ze zásady, že co není zakázáno, je dovoleno.

Ohledně údajné neplatnosti smlouvy uvedu ještě jen to, že MěS v Praze, u něhož jsem podal palmární žalobu na ČSOB, tento názor také nesdílí a mlčky připouští, že smlouva je platná. Jinak by soud nezadal posudek znaleckému ústavu Dolmen servis, který měl odpovědět na otázku, zda smlouva byla či nebyla ze strany ČSOB porušena.

4) I kdyby obžaloba připustila, že smlouva je platná, pak obžaloba je přesvědčena, že banka ji v žádném případě neporušila.

Posouzení skutečnosti, zda banka smlouvu porušila či nikoliv není a nemůže být předmětem trestního řízení. Nebo z čeho obžaloba vyvozuje kompetentnost k takovému posuzování? Nevím.

Posudek v civilní věci zpracovaný znaleckým ústavem Dolmen servis nařízený MěS v Praze a který je ve spisu, obžalobě za pravdu nedává. Proč tedy v odvolání se vychází z toho, že smlouva nebyla či nemohla být ze strany ČSOB porušena?

Vážený pane předsedo, vážení přísedící, chtěl bych se před soudem zmínit o důkazu, který orgány činné v přípravném řízení připustily a který dle mého přesvědčení zásadním způsobem ovlivnil výsledky přípravného řízení. Jedná se o tzv. znalecký posudek Doc. Ing. Tomáše Ježka Csc., který tvoří významnou součást obžaloby, kde se nachází pod názvem „posudek VŠE“. O co se jedná?

a) Policejní rada jmenoval VŠE ke zpracování posudku. Rektorka VŠE i děkan národohospodářské fakulty VŠE před policií sdělili, že Doc. Ježkovi úkol zpracovat posudek nepřidělili. Doc. Ježek posudek přitom podepsal vlastním jménem s uvedením svého rodného čísla, i když tehdy znalcem nebyl. V obžalobě je tento posudek nazván posudkem znaleckého ústavu VŠE. Proč se tak stalo?

b) Doc. Ježek podepsal před Policií ČR také slib znalce a poučení znalce, i když znalcem tehdy nebyl. Proč tato lež unikla pozornosti orgánům činným v přípravném řízení?

c) Na poučení znalce, které Doc. Ježek podepsal za sebe, použil razítko VŠE. Z jakého titulu Doc. Ježek s razítkem disponoval, když k tomu neměl žádné oprávnění? Doc. Ježek ve své výpovědi vysvětluje před Policií ČR, že razítko nedával on sám, protože ho ani nemá, ale že jej dávala pravděpodobně zaměstnankyně sekretariátu rektorky VŠE. Tato blíže nespécifikovaná osoba měla tedy dle Doc. Ježka přesně vědět, kam má jít, dojít do správného spisu, ke kterému neměla přístup, který se nalézal navíc v Plzni, vyznat se v cca 3 m vysokém spise a měla tam dát razítko školy. Považují orgány činné v trestním řízení tuto neuvěřitelnou historku za pravdivou?

d) Vrcholem všeho je, že za svůj posudek dostal Doc. Ježek „děkovný dopis“ z ČSOB, čili poškozeného v této věci. V tomto dopise se uvádí, že posudek byl zpracován pro ČSOB (ne tedy pro Policii ČR). Doc. Ježek tento dopis ČSOB použil pak jako dobrozdání pro svou žádost o zapsání své osoby do seznamu soudních znalců vedeného u MěS v Praze. Zřejmě i na základě této reference ČSOB byl do tohoto seznamu zapsán. Má v této věci čisté svědomí kromě orgánů činných v přípravném řízení i údajně poškozená ČSOB? A co Doc. Ing. Tomáš Ježek Csc., dnes soudní znalec, který prokazatelně v průběhu mého trestního stíhání několikrát zalhal? Chtěl bych položit paní státní zástupkyni nepříjemnou otázku: Proč se to stalo?

Ponechávám na soudu, necht' sám posoudí, zda se jedná jen o prosté procesní chyby, které lze kdykoliv napravit, či zda tato procesní pochybení v přípravném řízení mohla být příčinou neodůvodněných závěrů, které obžaloba zastává i v odvolání.

Například teprve při konfrontaci znalců v hlavním líčení vyšlo najevo, že Doc. Ježek vůbec spis neviděl, že obdržel pouze projekt či jeho část, a přesně nevěděl jaký. K čemu tedy bylo přípravné řízení?

Spravedlnost, podobně jako i její plastika umístěná v průčelí tohoto Vrchního soudu v Praze, je znázorňována váhami, kdy na každé ze dvou misek se váží argumenty, jedny pro a druhé proti a naopak.

Orgány činné v přípravném řízení mají povinnost i v přípravném řízení tuto spravedlnost prosazovat. Podle mne nemají právo se své odpovědnosti zbavovat například tím, že podají nevyváženou obžalobu soudu, který pak teprve má zjišťovat, co je vlastně obžalobou míněno?

Jak se pak máme dívat na základní principy trestního řádu- presumpci nevinny a jeho ustanovení, které výslovně orgánům činným v trestním řízení ukládá, že do práv osob je možné zasahovat jen v odůvodněných případech a jen na základě zákona?

Spravedlnost je jednou z nejvyšších hodnot, která společnost sjednocuje a která je zárukou dobré vlády. Necht' soud sám spravedlivě zváží, jak bylo přípravné řízení vedeno, jak to ovlivnilo jeho závěry, zda

skutek popsaný v obžalobě naplňuje skutkovou podstatu trestného činu, zda vůbec byly dány zákonné podmínky pro podání obžaloby na mou osobu a zda obžaloba unesla důkazní břemeno tak, jak jí to ukládá zákon.

Vážený pane předsedo, vážení přísedící.

Mohu z vlastní zkušenosti říct, že jakékoliv trestní stíhání je obrovskou újmou, která mnohdy znamená likvidační proces pro osobu stíhaného a jeho rodinu, je to obrovská dehonestace jména, je to negace všeho, čeho člověk v minulosti dokázal, je to situace, kdy v určitém momentu se lidé od Vás odvracejí a nechtějí s Vámi mít nic společného.

Mou jedinou možností a šancí je očistit své dobré jméno a jméno své rodiny před soudem.

Mohu s čistým svědomím potvrdit, že si nejsem vědom, že jsem nějaký trestný čin spáchal, že bych někoho poškodil či někomu něco ukradl.

Vrchnímu soudu věřím, jako jsem věřil soudu prvoinstančnímu a Krajskému soudu v Ostravě, že spravedlivě posoudí předložené důkazy a že potvrdí rozsudek o mé nevině.

Praha, dne 29.1.2007